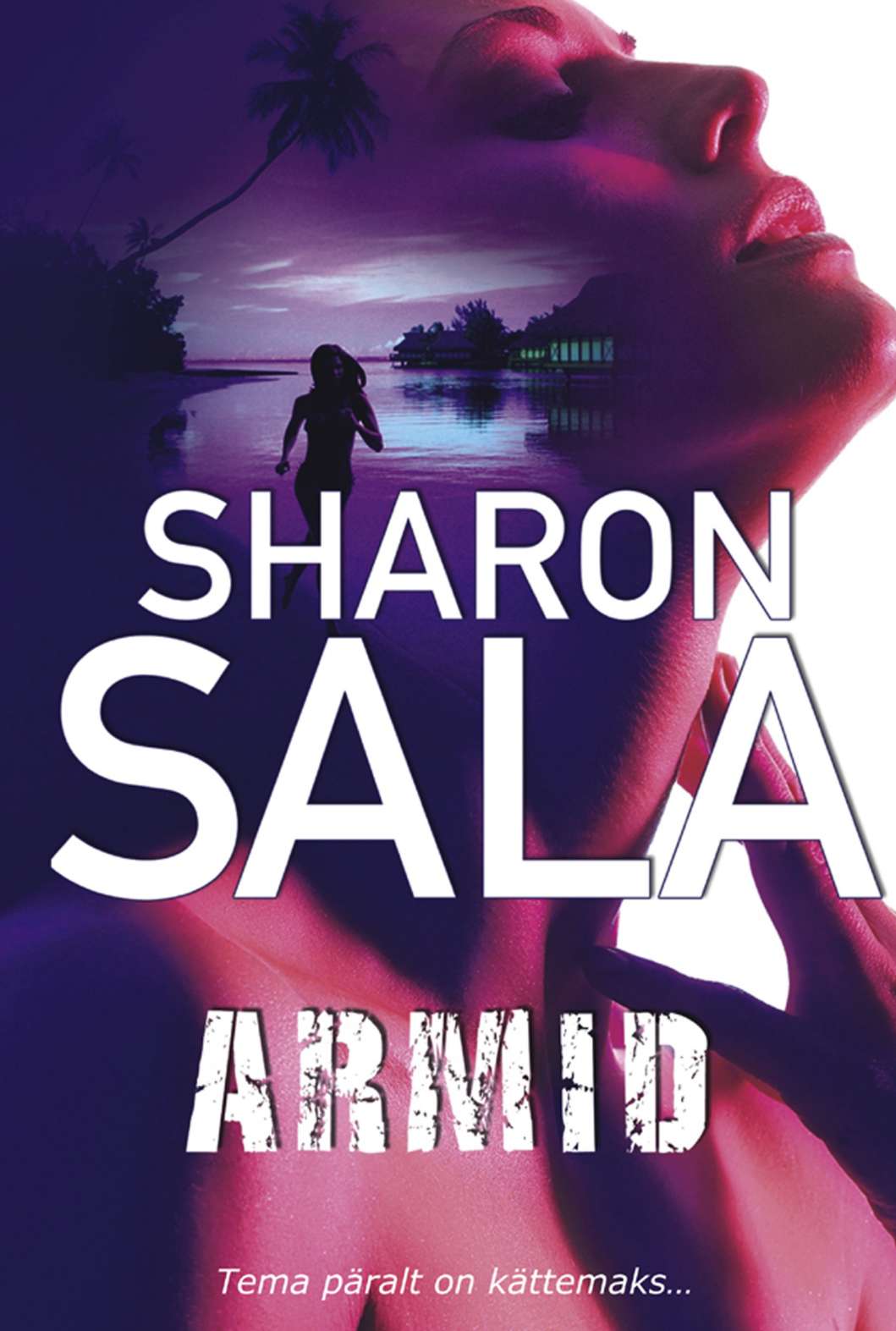
SHARON
SALA
ÄRMID
Tema päralt on kättemaks...

Proloog

Nuevo Laredo, Mehhiko

Mahajäetud luksuselamu tubades kaikusid lasud, justkui tulistaks seal tosin, aga mitte kaks meest.

Korraga läbistas kuul kamina kivimüüri kõrval seisva vana roostetanud vaadi seina, süüdates selle põhja jäänud bensiini. Pearahakütt Wilson McKay märkas sähvatust hetk enne seda, kui leegid täitsid toa. Ta oli juba püsti karanud ja jooksis, kui plahvatus paiskas ta uksest välja ning ta maandus põlvedele. Kärmelt oli ta jalul ja jooksis edasi.

Plahvatuse hetkeks oli Solomon Tutuola juba küüru tõmbunud. Plahvatus paiskas ta läbi maja lõunaküljel oleva akna välja.

Tema ja Mark Presley olid põgenenud ja pidanud tulevahetust pika turrisjuukselise, kõrvarõngaga mehega ning järgmine asi, mida ta teadis, oli, et maja, kus nad end varjasid, täitus suitsuga.

ARMID

Tutuola lamas mitu sekundit plahvatusest oimetuna, nägu ülespidi, ja vahtis päikest. Ta hingas vaevaliselt sisse ja nii üha uuesti. Siis aga sundis talumatu valusööst ta istuli tõusma, kui šokk andis järele ja asendus piinava valuga. Valust oiates ja värisedes ajas ta end kätele ja põlvedele püsti ning hakkas põlevate rusude eest kõrvale põigeldes leegitsevast majast eemale roomama, tundes, kuidas nahk tema näolt lahti tuleb. Ta oli roomanud majast ligi saja meetri kaugusele ega teadnud, et Mark Presley, mees, kelle ta Mehhikosse oli toonud, on kinni võetud ja kaks pearahakütti on ta juba ammu minema viinud.

Kui Solomon mitu tundi hiljem teadvusele tuli, oli juba hiline pärastlõuna ning tal oli halvem kui kunagi varem oma elu jooksul. Ta kuulis, kuidas mingi loom tiirutas vaikselt ümber tema pea ja seejärel jalgade. Kui ta silmad avas, nägi ta õudusega, et koiott nuusib tema kandu ja pea kohal tiirutab kolm raisakotkast.

Tema kurgust kostev oie ehmatas koioti minema. Solomon ajas end vaevaliselt püsti, silmitsedes esmalt suitsevat majavaret ja seejärel enda käsi. Põletuse tagajärjel olid tekkinud villid, mis aga olid katki läinud ja nüüd kaetud poriga, milles ta oli lamanud. Kogu tema keha värises valust. Ta püüdis silmi pilgutada ja mõistis, et vasak silm ei näe, ning käega seda näopoolt kombates ta karjatas.

„Neetud!"

Puudutuse peale lahti tulnud liha oli mustaks tõmbunud ja verine ning osa juukseid oli jäljetult kadunud. Parimal juhul oli tema vasak näo- ja peapool tugevasti põletada saanud. Ta vajas kiiresti arstiabi. Kui teda ei tapa valu, siis oli paganama kindel, et talle teeb otsa peale nakkus.

Iga sammu juures vandudes ja oiates suundus Solomon auto poole. Võtmed olid ikka veel ees ja Mark Presley pagas – suur riidekott ja ratastega spordikott – seisis tagaistmel.

Pikemalt mõtlemata sellele, mis oli saanud Markist, pani ta auto käima ja võttis suuna Nuevo Laredole.

Õhtuks lebas ta haiglas rahustite mõju all. Kotid asusid lukustatud auto pagasiruumis. Autovõtmed väikeses kapis rippuvate kõrbenud pükste taskus, sealsamas asus ka see, mis oli tema särgist järele jäänud. Õde käis sagedasti kontrollimas tilgutit füsioloogilise lahuse ja morfiini seguga, et tema keha ei kaotaks rohkem vedelikku. Oli põhjust oletada, et Solomon Tutuola oli surmasuus.

Üks

Kuus nädalat hiljem: Dallases, Texases

Naabrite vastsündinu kauge kisa kostis vaevu sinna, kus pearahakütt Cat Dupree oma korteris istus, ent see oli ainus, mida ta millegipärast kuulis. Ta oli otsustanud mitte pöörata tähelepanu sellele, kuidas tal süda taob, ja eirata kõhus tekkivat haiget abitut tunnet. Tema tähelepanu keskendus täielikult kontori seinu katvatele tagaotsitavaid kujutavatele plakatitele ja beebi lakkamatule nutule.

Tema sülearvuti oli ukse kõrval arhiivikapi peal. Selles töötav GPS-programm kuvas Mehhiko kaarti ja vilkuvat täppi, mis oli viimase kolmekümne kuue tunni vältel liikunud järjekindlalt lääne poole. Tema halvimad kartused olid osutunud tõeks, kuid ta otsustas seda eirata plakatitel olevate nägude pärast.

Kõigi nende aastate jooksul olid need näod saanud talle sama tuttavaks kui ta enda oma, kuid paraku ei kuulunud ükski neist

mehele, kes oli tema unenägudes kummitanud lapsepõlvest alates. Mehele, kes oli tapnud isa ja jätnud Cati kaelale viieteist sentimeetri pikkuse armi. Mehele, keda ta oli kuus nädalat tagasi näinud ja oli täiesti kindel, et ta on viimaks surnud. Ta heitis uuesti pilgu arvutile ja võpatas. Nüüd polnud ta enam kindel.

Akna taga lõõtsuv tuul andis tunnistust, et Dallases on algamas torm. Vihmast polnud pääsu, kuid väljas valitsesid ikka veel plusskraadid ning seega polnud oodata jääd ega lund. Pärast jõulude ajal läbi elatud jäätormi oli tavaline vihm päris talutav. Kui tuul uuesti lõõtsuma hakkas, väristas ta end, pani käed kõhule risti ja tõmbas selja vimma, rõõmustades, et tema korteris on keskküte. Samal hetkel libises tema pilk ukse kohale kinnitatud plakatile.

Plakat, millel ilutses Justin „Hullkoer" Bailey, oli esimene, mille ta rohkem kui viieteistkümne aasta eest oli üles riputanud. Mees pälvis tema tähelepanu, sest tolle nägu ja keha oli kaetud tätoveeringutega nagu ka Cati isa mõrtsukal. Naine taipas viivitamatult, et see polnud see, keda ta otsis, kuid millestki tuli ju alustada ja nii riputas ta plakati üles. Cat tõmbas sõrmedega läbi juuste. Pea valutas ning kaela- ja seljalihased olid vastikult pingul, kuid ta ei pööranud sellele tähelepanu. Kättemaks oli vorminud tema senise elu ja kättemaks oli see, mida ta vajas. Naise pilk libises järgmisele plakatile.

Edward John Foster. Edward oli liiga noor olemaks tema perekonna ründaja, kuid ta riputas ka selle pildi üles ning nii oli see alguse saanud. Aastate jooksul oli kogunenud üsnagi muljetavaldav kogu.

Püsti tõusnud, märkas ta korraga, et naabrite laps ei karjunud enam. Küllap oli keegi talle lutipudeli suhu pistnud või oli ta viimaks ometi magama jäänud. Vaikus oli kummaliselt ebamugav.